

AMANDA SVENSON (1987), švedska književnica i novinarka. Odrasla je u Malmeu, gde je još u detinjstvu počela da piše, a sa samo sedamnaest godina dospela je u finale nagrade Lilla Augustpriset. Izučavala je kreativno pisanje u školi u Svalevu, a studirala je književnost i francuski jezik na Univerzitetu u Lundu. Dosad je objavila romane *Hey Dolly* (2008), *Välkommen till den här världen* (2011; nominovan za Augustpriset), *Allt det där jag sa till dig var sant* (2014) i *Ett system så magnifikt att det bländar* (2019). U London se seli 2015, a nekoliko godina kasnije u Kornvol. Dobitnica je nagrada Svenska Dagbladets litteraturpris (2019) i Samfundet De Nios Särskilda pris (2011).

b

Amanda Svensson
SISTEM
TOLIKO BLISTAV
DA ZASLEPLJUJE

edicija

KIRKA (knjiga br. 9)

prevod sa švedskog

Zorica Kovačević

uredništvo, lektura, korektura

Anja Marković

Tijana Petković

Aleksandar Šurbatović

autori fotografija

Khashayar Naderehvandi (korica)

Francesca Woodman (impresna)

naslov originala

Amanda Svensson, ETT SYSTEM SÅ

MAGNIFIKT ATT DET BLÄNDAR ©

Amanda Svensson published by Norstedts,

Sweden, 2019. Published by agreement with

Norstedts Agency & Corto Literary Agency.

**SWEDISH
ARTS COUNCIL**

*The cost of this translation was defrayed by
a subsidy from the Swedish Arts Council,
gratefully acknowledged*

Postporođajna depresija je rano sustigla majku trojki. Naravno, pre toga su pristigle trojke. Prvo Sebastijan, zatim Klara, potom Matilda. Stigle su možda i drugačijim redosledom, niko više u to nije ni bio siguran nakon gungule koja je nastala kad je jednom od tri deteta prvo stalo srce, potom i disanje. U sobu je ušao neki lekar. Iz sobe je munjevito izneto dete, a na drvenom poslužavniku doneti sendviči s kačkavaljem, sok od brusnica i tri švedske zastavice (svakako, u potpuno neprimerenom trenutku). Jedan otac, naime, otac tih trojki, odjednom je ostao praznog naručja i više nije znao šta da radi. Pojeo je sendvič dok je njegova supruga, s dva preostala novorođenčeta na doj-kama, izbacila posteljicu.

Tek kasnije je uvideo da je, u stvari, trebalo da potrči za le-
karom koji je nestao u pokušaju da reanimira treće dete. To je
zbog šoka, kako je kasnije mislila njegova supruga. Kako god,
uskoro se treće dete vratilo i ponovo bilo u očevim rukama:
maleno, naborano, zadihano – i živo. Ovo mi je druga šansa,
pomisli otac posmatrajući paperjasto teme svog novorođenče-
ta, i odluči da je iskoristi. Otac trojki nije bio glup i shvatio je
dve stvari još prvi put kad mu se ruka obrela u donjem vešu
oralne higijeničarke. Prvo, da nema dovoljno jake živce da na
duže staze skriva dvostruki život i da će, pre ili kasnije, lju-
bavnu vezu priznati supruzi koju, u stvari, veoma mnogo voli,
odnosno s kojom ima neraskidiv odnos, što je manje-više isto.
Drugo, da je najbolje da to prizna sad, kad je supruga postala

odgovorna ne samo za jedno nego za *troje* dece, nemoćna da se snalazi sama, ali i da ga izbací.

Takva odluka je, ispostavilo se, bila ispravna. U haotičnim minutima po donošenju trojki na svet u talasu krvi i bola, majka, inače svešteno lice pri crkvi Svih svetih u Lundu, zbog budućnosti oseti toliki strah da joj vera u Boga podvi rep i prosto nestade. Njen strah se, sasvim očekivano, razbujao zbog toga što joj je dete skoro umrlo od nečeg što su lekari kasnije nazvali *neobjašnjivom neonatalnom asfiksijom bez komplikacija*. Tokom tih nepunih deset minuta, dok je umesto troje dece, čije je gurkanje nožicama iznutra po stomaku mesecima mogla da napipa, iznenada imala samo dvoje, doživela je tugu toliko gor-ku i beskrajnu da je sva buduća tuga, uključujući i onu koju je prouzrokovao njen suprug, bila bleđa. Tokom tih deset minuta bila je spremna da Boga prospe s vodom posle prvog kupanja dece, jer kakav to Bog istrgne dete iz majčinog naručja, a da mu ona nije ni dotakla malu, izboranu šaku.

Spram takve božje izdaje našla se izdaja čoveka koji je usta punih gaude i bageta svečano obećao da će ostati i brinuti o deci i njoj, ukoliko bi samo mogla da prenebregne tu sitnicu što su se njegoví prsti našli u gaćicama oralne higijeničarke.

Što ne znači da nije plakala.

Što ne znači da je oprostila.

I pored toga, bila je srećna. Do neba, beskrajno srećna zbog dece, zbog tek pridošle porodice, premda pomalo okrnjene, ulubljene i donekle ispunjene lažima. I zbog sveg ovozemaljskog, blistavog zlata: zbog kafe, klementina, lepršavih bolničkih zavesa i onog neobično toplog i sunčanog jesenjeg dana kad je mali, mučeni Sebastijan napokon počeo da sisa kako treba i prvi put bio sit. Sve je imalo božanski ukus. Sve su boje bile tako jarke. Svaki osećaj u telu, čak i bolan, poprimio je jednu novu, ako ne i erotsku dimenziju. Okružena izobiljem neverovatno mirisnog cveća – jer se ovo dešavalo u ono vreme,

krajem osamdesetih, kad je cveće i dalje bilo dozvoljeno u porodilištima – majka trojki je, tokom sedmodnevnog boravka u bolnici sa tri nešto pothranjena deteta, polako, ali sigurno povratila veru u Boga i nebesku ljubav u koju se nesumnjivo ubraja i ljubav prema deci.

Kad je reč o ljubavi prema njihovom ocu bilo je, bez sumnje, mnogo gore, iako je potrajala više od dve decenije. Trebalo je misliti na druge stvari. Ko kad treba da jede, koliko se plaća muzička škola, tajne.

Na kraju, međutim, pukne i brak.

Prvo su stigle trojke, zatim zbrka i plač, pa opet zbrka. Potom primirje od skoro dvadeset tri godine. A onda je došao dan kada je i poslednje od troje dece otišlo od kuće, prvorođeni Sebastijan kome je, možda upravo zbog toga što je iz majčine utrobe izašao prvi, bilo najteže da se iseli iz roditeljskog doma, iako ne dalje od sobe u studentskom gradu u rodnom Lundu. Istog dana se i njihov otac preselio u hotel Konkordija, u jedno-krevetnu sobu bez minibara, ali s pogledom na zvezde, zapravo na čitav svemir. Gledao je, tako, kroz prozor i prvi put u životu pomislio kako je svemir zaista, veoma veliki, a čovek zaista, veoma mali.

Bilo je to 2012. Trojke su se rodile, dakle, u oktobru 1989. Iste godine je njihova majka od njihovog oca za Božić dobila komad Berlinskog zida kupljenog ispred samoposluge, kod uličnog prodavca. Poklon je simbolično trebalo da označi pomirenje. Majka ga je zafrljačila o zid i nastavila da doji.

U leto 1994, Skone, jug Švedske, zadesila je najezda bubara. Crvene tačkice posvuda, čak i u psećoj dlaci. Ovoga su se trojke sećale, iako to nikad nisu spominjale.

U leto 1999. pas je uginuo i skoro odmah bio zamenjen novim, istim poput prethodnog, njufaundlenderkom nazvanom Bernarda, premda bez ikakve veze s onom Garsije Lorke.

Takođe, 1994. je Sebastijan tokom noći mokrio u krevet u proseku 3,2 puta nedeljno.

U oktobru 1989. u istoj bolnici rođena je i devojčica po imenu Violeta, očiju neverovatno plavih, udova neverovatno tankih i disanja krajnje otežanog.

U proleće 1995. Klara je naučila da vozi bicikl, ali ne i Sebastijan i Matilda. S druge strane, kao protivteža, tog leta su i Sebastijan i Matilda naučili da plivaju, ali ne i Klara. Međutim, koje od njih imao najbolje motoričke sposobnosti, iskreno, ostaje pitanje bez odgovora.

Godine 2016. Sebastijan je bio u Londonu, Klara na Uskršnjem ostrvu, Matilda na severu Švedske, u Vesterbotenu. Nakon toga niko od njih nije ostao isti. Te godine je njihova majka kupila plac na obližnjem zadružnom imanju. Jednog ledenog februarskog jutra susrela se sa tvorom, čije su je oštre kandže i ogavni miris naterali da pomisli kako se i ona, poput Lutera u dvorcu u Vartburgu, našla oči u oči sa samim đavolom. Nakon toga je zadružno imanje uvek nazivala Zlosrećom, imenom od kog se osećala punom života. Ovaj događaj je u njoj pokrenuo i želju da stalno bude čista pred Spasiteljem koji će, u predstojećim mesecima, poprilično komplikovane živote njene dece dovesti do samog kraja.

Godine 2004. i Klara i Matilda su, u januaru, odnosno u februaru, dobile prvu menstruaciju. Sebastijan je dobio Plejstejšn 2.

I
LONDON

Sve ljubavne priče su, koliko god kasnije uvrnute, nevine u početku, a takva je bila i Sebastijanova i Lorina.

On upita: Lora Kadinski?

Ona odgovori: Ja sam.

Ljudski mozak je istovremeno i više i manje složen od onog što o tome misli prosečna osoba. Mozak nije mašina, jedva da liči na procesor računara, ali nadilazi eksperiment Kineske sobe. Ukoliko bi se neuroni razmotali, mogli bi se triput obmotati oko ekvatora. Ako pretpostavimo da prosečna osoba prepešači desetak kilometara dnevno, trebalo bi joj, dakle, skoro pola života da obiđe jedan jedini krug oko sopstvene lobanje, ako se pritom ne računa na to da je mozak zapravo lavirint. Sa druge strane, nije ništa komplikovaniji od mrežaste nervature lista. Kičmenu moždinu možete zamisliti kao stablo, a mozak kao list koji držite na dlanu. Život je poput vode, a duša kao saharidi i hlorofil. U korenju drveća ima elektriciteta. Čovek, kao većina kičmenjaka, korenje nosi u glavi. Mozak pojedinih paukova prostire se po celom telu, dok ih pijavica ima trideset dva. Količina neurona u ljudskom digestivnom traktu jednaka je onoj u mačjoj glavi, ali je to mnogima nepojmljivo.

Svi kičmenjaci imaju mozak, ali je svaki drugačiji. Ljudski se, na primer, sastoji od tri zasebna i podrobno proučena dela, malog mozga, velikog mozga i moždanog stabla. Sa druge strane, mozak džinovske lignje dobrim delom podseća na gumeni šlauf kroz koji ona u telo ubacuje usitnjenu hranu. Ono što ljude najpre razlikuje od manje složenih bića jeste jedan tanak, ali veoma kompaktan i zlata vredan omotač koji se zove neokorteks. Njega imaju mnogi sisari i nalazi se, otprilike, ispod glatke površine temena u kojoj ljudi vide svoj odraz zagledani

u delfine, koji se pretvaraju da im je zabavno u delfinarijumu u nekoj zabiti na istoku Švedske. Ljudski neokorteks je, međutim, nešto posebno i uz palac je od ljudi učinio gospodu, krunu stvaranja, jedinu vrstu na zemlji koja je nesposobna da ikad bude potpuno zadovoljna.

Cenu ove diskutabilne privilegije plaćaju, pre svih, žene pocepanih međica i bešika žestoko pritisnutih prevelikim glavama ljudskih fetusa. Sebastijan Isakson, star dvadeset šest godina, plavokos, plavook, klinički depresivan, a da toga nije ni svestan, sin sveštenog lica pri švedskoj crkvi i referenta u poreskoj upravi, brat dve žene koje ne razgovaraju jedna s drugom, zasad s prebivalištem u neuslovnoj garsonjeri u jednom od južnih londonskih predgrađa, nikad nije razmišljao o biblijskoj priči o prvorodnom grehu kao metafori o nastanku groteskno predimenzionirane sive mase kod ljudi. Eva je, pomisli on, ovladala većom kognitivnom moći od one koju je primetila kod svog životnog saputnika i svog jedinog stimulusa, zadovoljnog krmeta, Adama. Opijena evolutivnim instinktom, Eva pruži ruku ka jabuci i Bog joj reče: podariću ti, Evo, mozak s moćima koje ti, u sadašnjem poluvegetativnom stanju, ne možeš ni da zamisliš; podariću ti moć apstraktnog mišljenja, prostorne i vremenske percepcije, svest o smrtnosti, generalizovani anksiozni poremećaj. Podariću ti sve što si tražila, čak i malo pride, a sve to će iskipeti iz nečega što ću nazvati NEO-KORTEKS!

Eva izusti: dobro zvuči.

I Bog još reče: da bi sve to moglo da ti stane u glavu, pustiću je da naraste duplo, kao testo s kvascem, isto ću učiniti i s tvojim potomcima, ali ti iz čiste zafrkancije neću povećati karlicu i porođajni kanal.

Eva odgovori: okej, super, kako god.

Zatim će Bog: ove dve stvari sad još ne možeš da povežeš, jer i dalje nemaš sposobnost logičkog razmišljanja, ali čisto da

ti sažmem u par reči da ćeš i ti i sve žene posle tebe decu rađati u jezivim bolovima.

Eva na to: nije me strah.

Iako je, u stvari, svisnula od straha.

Čime je pokazala da je dostojna i božjeg dara i kazne: ovog prvog zbog hrabrosti, a drugog zbog oholosti.

Sve u svemu, pored neokorteksa, u lobanji ima još koječega što upravlja ljudskim ponašanjem. Mozak je poput delikatnog kolača iz doba Rimskog carstva, kao ruska babuška sastavljena od manjih životinja unutar većih, od miša u fazanu, koji je pak u prasetu, pa odozgo rumena korica od meda i mleka, a u samom središtu jaje i u njemu preplašena ptičica. Bez sveg tog mesa ne bi bilo ni korice, prosto bi se sama od sebe urušila. Tu je, zatim, i moždano stablo bez kog ne bismo mogli da dišemo, gutamo, bez kog nam ni srce ne bi kucalo. Na mestu gde se završava vrat, tu na vrhu, ima jedan grumen bez kog ne bismo mogli da ustanemo, niti prstom pomilujemo nečiji obraz. U njegovom središtu postoji niz funkcija bez kojih bi ljudsko postojanje bilo krajnje besmisleno: hipokampus (pamćenje), olfaktorni bulbus (miris), ventrikularni sistem mozga (uklanjanje nepotrebnih produkata). Međutim, sve osnovne funkcije se mogu ostaviti po strani, jer upravo iz neokorteksa potiče ono ljudsko u ljudima, ono što im je u izvesnom smislu i došlo glave. Neokorteks je na samom vrhu piramide. Neokorteks je na najvišoj ceni u mozgu i troši 80% celokupne energije. Neokorteks ume da zabrlja na poslu i da za to okrivi svoje podređene. Drugim rečima, neokorteks je šef.

Pomalo očekivano, hijerarhijska struktura mozga ogleda se i u fizičkom svetu, u čijem oblikovanju je i sam učestvovao. Iz šuma i poljana, mutnih voda i poluraspadnutih kostiju stegosaurusa nikle su zgrade i torte na sprat, sijalice, dizalice i sve

ostalo što je visoko, lepo i funkcionalno. Čovek je stvorio svet od dna do vrha, jer je tako stvorio i sebe. Prirodno je i to da je i Institut za kognitivne studije u Londonu (*London Institute of Cognitive Science*, LICs), jedan od vodećih svetskih naučnih centara koji se bavi vezom između sinapse i sintakse, u samom vrhu kognitivističkih izučavanja, organizovan po istom onom modelu u unutrašnjosti ljudske lobanje.

Institut se nalazi u srcu Londona, grada koji je barem jedanput mogao za sebe da kaže da je središte sveta. Ljupka zgrada od cigala, koja je s vremenom porasla i u širinu i u visinu zbog novih slojeva maltera i metala, poseduje jednako strogu strukturu koliko i složenost. Dole, u suterenu, nalaze se životinje, i to u doslovnom smislu, dok se na mnogim međuspratovima nalaze zaposleni – drugim rečima Sebastijan i njegove kolege. Posetioци pristizu na prednji ulaz, odakle se munjevitо vode po spratovima putem složenog sistema liftova i stepenica. Kaže se da mnogi više nisu ni izašli, da su se spržili kao pogrešno spojene nervne ćelije i prosto nestali.

Poput prefrontalnog korteksa, pri samom vrhu prednje strane zgrade, s pogledom na stari trg Rasel skver, uredno se nižu kancelarije šefova Instituta po zaslugи i rangu – od najnižeg do najvišeg. Sebastijan Isakson se jednog bleđunjavog januarskog prepodneva našao upravo ispred trećih vrata odozdo, trudeći se da zaliže kosu preko znojavog čela. Nakon nekoliko neuspelih pokušaja i komentara u vezi s tim koji mu je u prolazu uputila čistačica, Sebastijan drhtavo pokuca na vrata.

Zašto je bio toliko nervozan? Delimično, ako ne i u potpunosti, zbog toga što će prvi put videti šefa. Sebastijan se tokom celog procesа uvođenja u istraživački program na Institutu susreo s mnogo ljudi, od skauta za akademsku karijeru koji je u kantini Tehnološkog fakulteta u Lundu držao natpis s njegovim imenom i istog takvog čoveka zaduženog za naručivanje taksija za aerodrom prilikom leta na službeni put, do istraživača koji

ga je dočekaao prvog dana na Institutu. Međutim, direktor je s njim dosad komunicirao samo pneumatskom poštom. Upravo to što je on jedini na Institutu i dalje koristio stari sistem cevovoda za slanje pošte, umesto poruka putem interneta, nateralo je Sebastijana da posumnja da je njegov nadređeni od one ekscentrične vrste, ne tako neuobičajene među nadarenim ljudima. Ta očekivana ekscentričnost je bila drugi uzrok Sebastijanove nervoze – dok je živeo među ekscentričnim ženama naučio je da je to krajnje precenjena karakterna osobina.

Vrata se iznenada otvoriše.

„Napokon da se upoznamo, mladi kolega! Samo sedite, ne ujedam”, reče jakim američkim naglaskom Rudolf Korigan, riđokosi dvometraš zaglavljen u vratima. Pomeri se, potom, u stranu i pokaza stolicu šakom velikom poput glave prosečnog skandinavskog dvogodišnjaka. Sebastijan sede iznenada ispunjen neverovatnim olakšanjem, onakvim kakvo se doživi u situaciji od koje čovek bespomoćno strepi, a potom uvidi da će, uprkos svemu, preživeti.

„Tako dakle... Sebastijan Isakson. Sa Univerziteta u Lundu.”

„Tako je, gospodine.”

„Ugledna institucija, *n'est-ce pas*? Ne baš kao Kembridž, ali najbolji u Švedskoj, zar ne?” upita Korigan dok je sedao za pisaći sto.

„Moram da priznam da je Lund, nažalost, jak pre svega u humanističkim naukama. Najbolji istraživački rad na polju medicine odvija se na klinici Karolinska Institutet u Stokholmu.”

„Zbog čega se onda niste prijavili tamo?”

„Zbog privatnih razloga.”

„Ljubav?”

„Strah.”

Ta zabranjena reč izlete iz Sebastijana pre nego što je i pokušao da je zaustavi, iskliznu i odgmiza po sobi pravo u Koriganovu pneumatsku poštu, kroz sistem sinapsi zgrade, a

uskoro do svakog moždanog reznja, tako da svakog ponaosob podiđošę žmarci, jer tako je to s pojedinim rećima koje naglas ne treba reći nigde osim kod psihologa. Ipak, Rudolf Korigan je bio džentlmen, nije zabadava proveo dvanaest godina jedući poslastice s jagodama, puslicama i šlagom, uvežbavajući konverzacijski francuski i peglajući školsku uniformu u ekskluzivnom koledžu u Nju Hempširu. Prešao je preko Sebastijanovog kiksa i promenio temu.

„Kako vam se dopada kod nas? Ovde ste skoro mesec dana?”

„Veoma mi je dobro, gospodine. Izuzetno sam zahvalan što sam dobio ovakvu priliku.”

„Zaista?”

„Da. U stvari, hteo sam da kaŹem da ću sigurno biti veoma zahvalan kad budem shvatio šta ova prilika podrazumeva. Moram da priznam da mi nije sasvim jasno. Zasad. Ali, siguran sam da je sjajna. Mislim, ta prilika.”

„Sve je to pomalo misteriozno, zar ne?”

„Nisam siguran da vas razumem, gospodine.”

„Vaš posao ovde, Sebastijane. Pomalo je misteriozan, zar ne?”

„Ne znam da li bih upotrebio baš toliko jaku reć kao što je misteriozno, ali jeste sve malo nejasno, moram priznati.”

„A meni je jasno kao dan.”

„Iskreno se nadam”, odgovori Sebastijan uz šeretski, štaviše kolegijalni osmeh, na koji Korigan nije odreagovao.

„Ovako stoje stvari, Sebastijane, paŹljivo me slušajte, ovo ću reći samo jedanput. Prošli su dani kada je izučavanje mozga bilo na margini medicinskih nauka, ogranićeno samo na lećenje bolesti i otkrivanje svakodnevnih misterija, na primer, zašto je neko homoseksualac ili depresivan. Nalazimo se nadomak promene paradigme. Od ćega se ona sastoji, verujem da i sami znate.”

(Sebastijan nije znao.)

„Zbog toga sam uveren da shvatate kako je neophodno da ne širite informacije.”

(Sebastijan ni ovo nije shvatio, kao što se ne može shvatiti ni jednačina u kojoj je imenilac nepoznat.)

„Drugim rečima, s razlogom koristim ovaj pouzdani, stari sistem.”

Korigan zadovoljno potapša poštansku cev i ponovo se zalvali u crnu, kožnu, kancelarijsku fotelju.

„Živimo u svetu gde svako svakog posmatra, Sebastijane. Nisam tradicionalista, niti je to moguće ako se bavite ovim poslom, ali verujem da treba imati dozu integriteta, i privatno i poslovno. Pokušavao sam nekoliko puta da i one na višim položajima ubedim da prestanu slepo da veruju u taj „oblak”, ali šta da se radi. U osnovi smo svi na spratu saglasni da su informacije poverljive, zbog čega i sam Institut više ne zagovara transparentnost, naprotiv, upravo sprovodimo reorganizaciju prema modelu koji je dobro oprobano u kriminalnim i terorističkim krugovima. Ne zbog toga što smo i mi kriminalci, već zbog toga što se pokazalo da su upravo oni veoma efikasni kad treba smanjiti rizik od curenja informacija. Uvek spomenem tu posebnost ćelija u kojoj svaka raspolaže samo informacijom neophodnom za obavljanje zadatka poverenog samo njoj. U slučaju, recimo, prisluškivanja, kidnapovanja i tome sličnog, šteta se može predupređiti ukoliko neko zna samo jednu ili dve informacije u slagalici koja predstavlja širu sliku. Da li me razumete?”

„Da, gospodine.”

„I jasno vam je da govorimo o slagalici od hiljadu delova? U duhu modela koji sam vam upravo predočio, da pređem direktno na stvar: Sebastijane, ja ne znam tačno zbog čega smo vas angažovali. Ali, imajući u vidu to da ste i pored svega našu ponudu prihvatili, mogu samo da zaključim da je ona za vas ili zastrašujuća ili iznenađujuća. Da li sam u pravu?”

„Da, gospodine.”

(Ovo i jeste i nije bilo tačno. U trenutku kad mu je skaut ponudio posao na Institutu, Sebastijanu je bilo svejedno o kakvom poslu je reč, koliko i da li će i sutra svanuti dan. Prihvatio bi bilo kakvu ponudu koja bi ga izvukla iz Lunda. Naime, tamo nije imao više ništa, a nemati ništa je, na neki način, manje mučno u novoj sredini. Ili barem mučno na drugačiji način.)

„*Bien!*”

Korigan zadovoljno protrlja ruke pre nego što počne da pretura po papirima na pisaćem stolu.

„Imam ovde neke Barazine izveštaje... Kaže da se veoma dobro snalazite. Baraza i vi ste u istoj ćeliji, verovatno to već znate? Toliko vas hvali da se stiče utisak da ste multitalenat! Baraza je zaista temperamentan...”

„Multitalenat?”

„Kao naši najdragoceniji saradnici, Sebastijane – sve sami dijamanti, najbolji od najboljih, budući nobelovci. Nije tajna ko su, kao ni to da imaju platu koja je tačno 4,3 puta veća od vaše. To su Čajlds, Harvi, Mizamoto, Benuti, Džensen... I ja, naravno. Kao i Trevisova, ljupka Dženifer Trevis. Ali ko zna, Sebastijane, možda i vi krijete sposobnosti koje dosad nismo uočili, iako nisam baš siguran, da vam pravo kažem.”

„Ne, gospodine, naravno da ne.”

„Kako god, Baraza piše kako smatrate da brzo učite, rado saradujete i, pre svega, da ste sposobni za dobru procenu materijala za obradu. Citiram: 'Početnu nesigurnost je zamenila izuzetna tačnost u dijagnostici, katalogizaciji i primeni mera u slučajevima abnormalnih cerebralnih procesa koji se kod predmeta u remisiji uočavaju u slučaju Ćelije 12. *Snazno* preporučujem proširenje Isaksonovog domena ispitivanja koji bi, pored dijagnostike, obuhvatao dodatno ispitivanje, štaviše i pokušaj lečenja promena u eksperimentalnim grupama 3A, 3B i 3C za ćeliju 14. Za mentora se predlaže dolepotpisani.’

Izdavač: Blum izdavaštvo, Nova Varoš
Sedište redakcije: Trgovačka 14/26, Beograd
Dizajn korica: Jelena Lugonja
Mail: redakcija@blumizdavastvo.rs
Štampa: F.U.K., Beograd, 2020.
Tiraž: 1000
ISBN: 978-86-6070-009-6

CIP - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије,
Београд 821.113.6-31 СВЕНСОН, Аманда, 1987- Sistem toliko blistav
da zaslepljuje / Amanda Svenson ; prevod sa švedskog Zorica Kovačević.
- Nova Varoš : Blum izdavaštvo, 2020 (Beograd : F.U.K.). - 529 str. ; 20
cm. - (Edicija Kirka ; knj. br. 9) Prevod dela: Ett system så magnifikt att
det bländar / Amanda Svensson. - Tiraž 1.000. ISBN 978-86-6070-009-6
COBISS.SR-ID 27120393